

Den næste sag på dagsordenen var:

25) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 72:

Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af økonomisk demokrati.

Af Aage Frandsen (SF) m.fl.
(Fremsat 11/3 93).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Arbejdsmarkedets Danmarkskort ser meget anderledes ud i 1993, end det gjorde i 1987. Først og fremmest har arbejdsløsheden vendt op og ned på de forestillinger, vi dengang gjorde os ikke bare om arbejdsmarkedspolitikken, men også om erhvervs politikken.

Efter regeringens mening kan de to ting ikke skilles ad, hvis man skal have løst beskæftigelsesproblemet, og løsningen af det er regeringens højest prioriterede sag. Virksomhederne må i den sammenhæng på en konstruktiv måde medvirke til de omstillinger på arbejdsmarkedet, der bliver nødvendige, f.eks. når jobrotation til fordeling af arbejdet skal indarbejdes på arbejdspladserne, og regeringen må føre an i en aktiv investerings- og erhvervs politik, så der kan blive skabt nye arbejdspladser.

Det er vigtigt for os at få opbygget et positivt klima, i hvilket alle parter på en god måde kan samarbejde om løsning af arbejdsløshedsproblemet, lige så vel som det er vigtigt, at der i virksomheder og hos medarbejdere udvikler sig moderne samarbejdsformer og fladere ledelsesstrukturer.

Spørgsmålet er så, om det forslag, SF her har fremsat, bidrager til en positiv udvikling mellem medarbejdere og virksomheder også i forhold til det, som er nævnt i forslagens titel, nemlig det økonomiske demokrati.

Jeg vil godt henlede SF's opmærksomhed på, at der i disse år opbygges arbejdsmarkedspensionsordninger på det private arbejdsmarked, sådan at vi kan forudse, at hele arbejdsmarkedet snart vil være dækket af sådanne ordninger, men også sådan, at disse ordninger over en årrække vil kunne udbygges med stigende pensionsbidrag, før de til sin tid kan yde et væsentligt bidrag til pensionerne.

Det er en udvikling, som vi i regeringen meget stærkt bifalder, og som vi gerne vil understøtte på enhver tænkelig måde. I den forbindelse synes jeg ikke, man skal være blind for, at de meget store pensionskapitalmidler, der her vil blive tale om, i meget høj grad kan karakteriseres som lønmodtagerkapital, en kapital, som skal anvendes og anbringes og dermed vende tilbage til virksomhederne i en eller anden form. Mens den gamle regerings medarbejderaktieordning fra 1987 næppe kan siges at have tilført virksomhederne mange kroner, er der ikke tvivl om, at når først de nye arbejdsmarkedspensionsordninger på det private arbejdsmarked kommer i gang, vil der blive tale om virkelig mange penge.

Jeg synes stadig selv, at økonomisk demokrati er en både god, rigtig og smuk idé, men dels må vi stille spørgsmålet, om vi kan bruge pengene mere end én gang, dels må man sige, at ØD, som det også blev kaldt i sin tid, måske er en bedre idé i opgangstider end i økonomiske krisetider som dem, vi oplever i disse år.

I en pensionskasse kan man opbygge en faglig ekspertise, som kan anbringe pengene sådan, at risiciene minimeres og pengene giver det størst mulige afkast. Se blot på, hvor godt Lønmodtagernes Dyrtidsfond i realiteten har klaret sig. Efter SF's forslag har den enkelte lønmodtager ikke noget valg – pengene skal tilbage til hendes eller hans virksomhed, hvad enten den går godt eller skidt, og i disse år er det desværre ofte skidt.

Alt i alt tvivler jeg på, at der hos de berørte virksomheder og lønmodtagere vil være den meget store forståelse for at skulle betale endnu et bidrag foruden et forhåbentlig snarligt stigende arbejdsmarkedspensionsbidrag og måske også om et års tid et nyt påtænkt lønsumsbidrag.

Jeg mener således ikke, at indførelse af økonomisk demokrati, som forslaget ligger på bordet i dag, kan prioriteres højt på den politiske dagsorden – i hvert fald ikke, må jeg sige, i den noget bastante form, der her lægges op til.

Jeg vil godt tilkendegive en positiv holdning gående ud på, at man måske kunne anmode et par arbejdsmarkedsforskere om at vurdere den udvikling, der er sket i de senere år, og hvad den kan give anledning til af overvejelser i årene fremover med hensyn til en højere grad af demokratisering af økonomien inden for vores